

DOSAR NR. [REDACTED]/3/2008

ROMANIA
TRIBUNALUL BUCURESTI SECTIA A IX - A
DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ŞI FISCAL
SENTINŢA CIVILĂ NR. [REDACTED]
SEDINTA PUBLICA DIN DATA DE 1.04.2009
TRIBUNALUL COMPUS DIN:
PRESEDINTE – MIHAI DRĂGUŢESCU
GREFIER – POPA IOANA

Pe rol soluţionarea acţiunii civile formulată de reclamanta [REDACTED] [REDACTED], în contradictoriu cu pârâtele DIRECŢIA GENERALĂ A FINANŢELOR PUBLICE A MUNICIPIULUI BUCUREŞTI şi ADMINISTRAŢIA FINANŢELOR PUBLICE A SECTORULUI 3 BUCUREŞTI, având ca obiect anulare act administrativ.

Dezbaterile în fond şi susţinerile părţilor au avut loc în şedinţă publică de la 18.03.2009 fiind consemnate în încheierea de şedinţă da la acea dată, parte integrantă din prezenta când, tribunalul, pentru a da posibilitatea părţilor să depună la dosarul cauzei concluzii scrise, a dispus amânarea pronunţării soluţiei la data de 25.03.2009 şi 1.04.2009, hotărând următoarele:

TRIBUNALUL

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la prezenta instanţă sub nr. [REDACTED]/3/2008 la data de 04.06.2005, reclamanta [REDACTED] a solicitat, în contradictoriu cu pârâţii AGENŢIA NAŢIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ, DIRECŢIA GENERALĂ A FINANŢELOR PUBLICE A MUNICIPIULUI BUCUREŞTI şi ADMINISTRAŢIA FINANŢELOR PUBLICE A SECTORULUI 3 BUCUREŞTI pronunţarea unei hotărâri judecătoreşti prin care să se dispună desfiinţarea Deciziei nr. 153/2008, iar pe cale de consecinţă obligarea pârâtei de rd. 2 la soluţionarea pe fond a contestaţiei formulată împotriva Raportului de inspecţie fiscală încheiat la data de 28.08.2006, înregistrat la pârâta de rd. 3 sub nr. [REDACTED]/31.08.2006, comunicat reclamantei la data de 14.02.2008 şi împotriva titlurilor de creanţă emise în baza acestuia, respectiv, împotriva Deciziei de impunere anuală aferentă anului 2002 şi 2003 întocmit în urma inspecţiei şi împotriva Deciziei nr. [REDACTED]/17.07.2007 comunicate reclamantei la aceeaşi dată de 14.02.2008.

S-a solicitat, de asemenea suspendarea executării Deciziei de impunere anuală aferentă anilor 2002 şi 2003, precum şi a Deciziei nr. [REDACTED]/2007 până la soluţionarea irevocabilă pe fond a contestaţiei împotriva Raportului de Inspecţie Fiscală şi a deciziilor susmenţionate, cu cheltuieli de judecată.

Reclamanta a arătat că, prin Decizia nr. 153/2008 Direcţia Generală a Finanţelor Publice a Municipiului Bucureşti - Serviciul Soluţionare Contestaţii, a decis respingerea ca tardiv introdusă a contestaţiei formulată de reclamantă împotriva Deciziei de impunere anuală pentru anul 2002, a Deciziei de impunere anuală pentru anul 2003 şi a Deciziei nr. [REDACTED]/17.07.2007, respingerea ca inadmisibilă a contestaţiei reclamantei, formulată împotriva Raportului de inspecţie fiscală nr. [REDACTED]/31.08.2006. A arătat, de asemenea că decizia atacată este netemeinică şi nelegală, fiind soluţionată cu aplicarea greşită a prevederilor legale în materie fiscală iar raportat la data comunicării, contestaţia formulată este în termenul de 30 de zile prevăzut de art. 207 alin. 1 C.proc.fiscală.

- 1 -

Reclamanta a arătat că raportul de inspecție fiscală i-a fost comunicat, împreună cu decizia de impunere emisă în baza acestuia, la 14.02.2008 și nu la o altă dată.

Se mai arată de către reclamantă că Serviciul Soluționare Contestatăii avea obligația să ia această dată de referință a comunicării actelor fiscale contestate, respectiv data de 14.02.2008, când a emis delegație pentru d-nul [REDACTAT], ca în numele cabinetului și pentru reclamantă să ridice de la Administrația Finanțelor Publice a Sectorului 3 Procesul-verbal de control încheiat de această instituție, precum și a actelor încheiate în baza Raportului de inspecție fiscală.

Deciziile de impunere anuală fiind anexă ale Raportului de inspecție fiscală i-au fost comunicate prin mandatar – delegat așa cum se prevede în art. 44 alin. 2 lit. a C.pr.f.

Raportat la data comunicării actelor atacate, respectiv 14.02.2008, contestația reclamantei a fost formulată și depusă în termenul prevăzut de codul de procedură fiscală în art. 207 alin. 1, afirmă aceasta.

Reclamanta arată că în mai multe rânduri a comunicat și verbal și în scris Administrației Finanțelor Publice a Sectorului 3 ca, orice fel de comunicare cu cabinetul de avocatură să se facă la sediul secundar al [REDACTAT], [REDACTAT] din [REDACTAT], nr. [REDACTAT], jud. [REDACTAT], unde își desfășoară în cea mai mare parte activitatea.

Sediul secundar al cabinetului este luat în evidență la fiscalitate încă din anul 2004, declarația sa privind sediul secundar fiind înregistrată la organele fiscale sub nr. [REDACTAT]/01.10.2004.

La data de 15.10.2007, prin adresa nr. [REDACTAT]/15.10.2007, comunicată prin fax Administrației Finanțelor Publice a Sectorului 3, a solicitat să i se comunice dacă s-a finalizat inspecția fiscală privind verificarea evidenței contabile aferentă anilor fiscali 2002, 2003, 2004. Prin aceeași adresă, a solicitat ca răspunsul să-i fie comunicat la sediul secundar din [REDACTAT] nr. [REDACTAT], jud. [REDACTAT], întrucât la sediul principal din [REDACTAT], str. [REDACTAT] nr. [REDACTAT] sector [REDACTAT], nu se găsește nici o persoană care să reprezinte legal cabinetul de avocatură în vederea preluării corespondenței.

La adresa susmenționată nu i s-au comunicat cele solicitate, astfel că, la data de 14.02.2008 a emis o delegație prin care l-a împuternicit pe d-nul [REDACTAT] să-i ridice actele solicitate.

Referitor la inadmisibilitatea contestării Raportului de Inspecție Fiscală, reclamanta arată că în art. 41 din codul de procedură fiscală se definește actul administrativ fiscal ca fiind „actul emis de organul fiscal competent în aplicarea legislației privind stabilirea, modificarea sau stingerea drepturilor și obligațiilor fiscale.”

În art. 205 C.pr.f. se prevede posibilitatea de contestare, fiind menționat în alin. 1 al acestui articol că „împotriva titlului de creanță, precum și împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestație potrivit legii. Contestația este o cale administrativă de atac și nu înlătură dreptul la acțiune al celui care se consideră lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia, în condițiile legii.”

Prin urmare, soluționarea ca inadmisibilă a contestației împotriva raportului de inspecție fiscală nu este legală.

Pe de altă parte, Serviciul Soluționare Contestatăii prin nerespectarea dispozițiilor codului de procedură fiscală referitoare la soluționarea contestațiilor și a prevederilor incidente referitoare la data de la care începe să curgă termenul de contestație, a luat în considerare date diferite de la care curge termenul de contestare.

În condițiile în care a apreciat în mod corect că Raportul de inspecție fiscală i-a fost comunicat la data de 14.02.2008, trebuia să aprecieze că și actele emise în baza acestuia mi-au fost comunicate la aceeași dată și nu la o dată anterioară.

În ceea ce privește cererea de suspendare, reclamanta a arătat că având în vedere dispozițiile art. 14 alin. 1 coroborat cu art. 15 din legea nr. 554/2004 cu modificările ulterioare și faptul că deciziile de impunere anuală aferente anului 2002 și 2003, precum și Decizia nr. [redacted]/2007 pot fi puse în executare oricând, raportat și la faptul că, în opinia sa nu datorează sumele de bani menționate în aceste decizii Bugetului de Stat, se impune suspendarea executării acestora. A arătat de asemenea că, datorită împrejurării că, pârâta de rd. 2 a soluționat contestația pe excepții și nu pe fond, instanța de judecată poate dispune executarea deciziilor sus menționate până la soluționarea pe fond a Contestației îndreptată împotriva Raportului de inspecție fiscală și a deciziilor de impunere anuală aferentă anului 2002 și 2003 și Deciziei nr. [redacted]/2007 iar, în cazul în care instanța va respinge cererea de suspendare, va fi grav și iremediabil vătămată.

S-au invocat în drept dispozițiile art.1,8,14,15 și 18 din Lg. nr.554/2004 și s-au anexat acțiunii înscrisuri referitoare la aspectele menționate în cererea de chemare în judecată: raportul de inspecție fiscală din 28.08.2006, Decizia nr. 153/2008.

Pârâta DGFPMB a depus la dosar actele pe baza cărora au fost emise deciziile contestate, iar pârâta ANAF a formulat întâmpinare împotriva acțiunii reclamantei, invocând excepția lipsei calității sale procesuale pasive.

Pârâta ANAF a formulat întâmpinare împotriva acțiunii reclamantei, invocând excepția lipsei calității sale procesuale pasive pentru că actele atacate nu au fost emise de ANAF ci de către DGFPMB, respectiv Administrația Finanțelor Publice a Sectorului 3 București, iar cele două pârâte, DGFPMB și AFP Sector 3 București pot sta în judecată ca pârâte, cu personalitate juridică, în conformitate cu dispozițiile art. 2 din HG nr. 495/2007.

Pârâtele DGFPMB și AFP Sector 3 București nu au formulat întâmpinare împotriva acțiunii reclamantei.

La termenul de judecată din 01.10.2008 instanța a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei Agenția Națională pentru Administrare Fiscală și cererea de suspendare a executării actelor administrativ fiscale contestate.

S-au depus la dosar toate înscrisurile care au stat la baza emiterii deciziilor contestate.

S-a încuviințat părților proba cu înscrisuri, cele deja depuse la dosar și acte referitoare la declararea sediului secundar și corespondența reclamantei ca titulară a cabinetului de avocat, cu pârâta Administrația Finanțelor Publice a Sectorului 3 București.

Analizând probec administrate în cauză, instanța reține următoarea situație de fapt:

Prin cererea înregistrată la Administrația Finanțelor Publice Sector 3 sub nr. [redacted]/10.08.2005, contestatoarea [redacted], titulara cabinetului individual de avocatură cu același nume a solicitat efectuarea unui control fiscal pentru activitatea desfășurată, în vederea clarificării situației fiscale.

În vederea soluționării cererii, s-a efectuat o inspecție fiscală generală, privind perioada 01.07.2002 – 31.12.2004, pentru impozitul pe venitul din activități independente.

Pe baza constatărilor efectuate, inspectorii din cadrul Administrației Finanțelor Publice Sector 3 au întocmit raportul de inspecție fiscală din 28.08.2006, înregistrat sub nr. [redacted]/31.08.2006, stabilind că anumite cheltuieli efectuate de cabinetul de avocatură sunt nedeductibile fiscal.

În baza constatărilor consemnate în raportul de inspecție fiscală, pârâta Administrația Finanțelor Publice Sector 3 a emis decizia de impunere anuală pentru anul 2002, nr. [redacted]/19.10.2006, prin care s-a stabilit o diferență de impozit constatată în minus față de impunerea precedentă, în sumă de [redacted] lei, decizia de impunere anuală pentru anul 2003 nr. [redacted]/19.10.2006 prin care AFP Sector 3 a stabilit o diferență de impozit constatată în plus față de impunerea precedentă, în sumă de [redacted] lei și decizia nr. [redacted]/17.07.2007, referitoare la obligațiile de plată accesorii aferente obligațiilor fiscale din anul precedent, prin care s-au stabilit accesorii aferente diferenței de impozit constatată în

plus față de impunerea precedentă pentru anul 2003, în sumă totală de [REDACTED] lei, din care dobânzi de întârziere în sumă de [REDACTED] lei și penalități de întârziere în sumă de [REDACTED] lei.

Apreciind că stabilirea acestor obligații de plată s-a efectuat în mod greșit, reclamanta a formulat contestație împotriva raportului de inspecție fiscală, a celor două decizii de impunere și a deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii aferente obligațiilor fiscale din anul precedent anului 2003.

Prin Decizia nr.153/29.04.2008, pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București - Serviciul Soluționare Contestații a soluționat contestația reclamantei Bochiș Silvia Florica, respingând, ca nedepusă în termen contestația formulată de reclamantă împotriva celor două decizii de impunere și a deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii aferente obligațiilor fiscale din anul precedent anului 2003 și ca inadmisibilă contestația împotriva raportului de inspecție fiscală nr. [REDACTED]/31.08.2006, încheiat de organele de inspecție fiscală din cadrul AFP Sector 3.

Împotriva acestei soluții, reclamanta a formulat prezenta cerere de chemare în judecată, pe care instanța o apreciază ca fiind întemeiată doar în parte, pentru motivele ce vor fi menționate.

În ceea ce privește soluția de respingere ca tardivă, ca nedepusă în termen contestația împotriva celor două decizii de impunere și a deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii, instanța apreciază că pârâta a emis o soluție corectă, față de situația concretă și dispozițiile legale aplicabile.

Conform art.207 alin.1 din OG nr.92/2003, Codul de Procedură Fiscală, "(1) *Contestația se va depune în termen de 30 de zile de la data comunicării actului administrativ fiscal, sub sancțiunea decăderii.*"

Deciziile de impunere și decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii au fost comunicate în mod legal cabinetului de avocatură la data de 04.08.2007, prin adresa nr. [REDACTED]/18.07.2007 a Administrației Finanțelor Publice Sector 3, aceasta adresă fiind înaintată sediului principal de activitate al cabinetului de avocatură, sediu situat în [REDACTED] str. [REDACTED], nr. [REDACTED], Sector [REDACTED].

Apărarea reclamantei referitoare la acest aspect privește faptul că la sediul principal din București nu se găsește nici o persoană care să reprezinte legal cabinetul de avocatură în vederea preluării corespondenței, și că sediul secundar al cabinetului, situat în [REDACTED] [REDACTED] jud. [REDACTED], este sediul de corespondență, unde își și desfășoară în cea mai mare parte activitatea.

Reclamanta arată și că sediul secundar al cabinetului este luat în evidență la organele fiscale încă din anul 2004, potrivit declarației referitoare la sediul secundar, înregistrată sub nr. [REDACTED]/01.10.2004.

Este adevărat că declarația privind sediile secundare a fost dată de reclamantă încă din anul 2004 și înregistrată sub nr. [REDACTED]/01.10.2004 la Administrația Finanțelor Publice a Sectorului 3 București, însă acest aspect nu are relevanță în ceea ce privește raporturile de drept fiscal, ci doar pentru activitatea specifică de avocatură, pentru raporturile fiscale cu organele de resort singurul cu relevanță în ceea ce privește executarea creanțelor fiscale și a raporturilor în legătură cu acestea este domiciliul fiscal, concluzie care reiese din dispozițiile art.31 alin.1 lit.b din OG nr.92/2003.

Potrivit prevederilor acestui articol, domiciliul fiscal este definit: " *În cazul creanțelor fiscale administrate de Ministerul Economiei și Finanțelor prin Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin domiciliu fiscal se înțelege: ...b) pentru persoanele fizice care desfășoară activități economice în mod independent sau exercită profesii libere, sediul activității sau locul unde se desfășoară efectiv activitatea principală;*", iar din declarațiile reclamantei date organelor fiscale rezultă că a considerat ca fiind locul unde își desfășoară

activitatea principală sediul din [redacted], str. [redacted], nr. [redacted] Sector [redacted] sediul din [redacted] fiind, așa cum este completată chiar declarația la care face referire reclamanta, secundar.

De altfel, această declarație invocată de către reclamantă este o declarație dată în baza art.74 alin.1 din Codul de Procedură Fiscală, privitoare la sediul secundar deschis la [redacted] nu o solicitare expresă către organul fiscal pentru a-i fi comunicată corespondența la un sediul ales.

Cererea prin care reclamanta a solicitat AFP Sector 3 să-i fie comunicat rezultatul inspecției fiscale, la Oradea, a fost înaintată, prin fax, abia la 15.10.2007, deci la o dată ulterioară celei în care s-au comunicat deciziile de impunere și pentru obligații accesorii.

Un argument că toate impozitele se declară și se plătesc numai la sediul principal se desprinde și din prevederile art.26 alin.2 din Codul de Procedură Fiscală, care arată: „(2) Pentru persoanele juridice cu sediul în România, care au sedii secundare, plătitor de obligații fiscale este persoana juridică, cu excepția impozitului pe venitul din salarii, pentru care plata impozitului se face, potrivit legii, de către sediile secundare ale persoanei juridice. „, astfel că și comunicarea deciziilor de impunere, privind diferențele de impozit pe venitul din activități independente se comunică tot la sediul activității principale.

În consecință, având în vedere că s-a realizat în conformitate cu prevederile legale menționate anterior, comunicarea deciziilor de impunere anuală pentru anii 2002 și 2003, la sediul principal al cabinetului de avocatură, la data de 04.08.2007, iar contestația formulată împotriva acestor acte fiscale a fost expediată prin poștă la 14.03.2008, rezultă că termenul de 30 de zile prevăzut de art.207 alin.1 C. Proc. Fisc. nu a fost respectat, iar soluția de respingere ca nedepusă în termen a contestației împotriva celor două decizii de impunere și a deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii este corectă și urmează a fi respinsă contestația reclamantei sub acest aspect.

În schimb, în ceea ce privește soluția referitoare la respingerea contestației împotriva raportului de inspecție fiscală nr. [redacted] /31.08.2006, ca inadmisibilă, instanța o apreciază că fiind greșită.

Pârâta DGFPMB a apreciat, în soluționarea Deciziei nr.153/2008, că numai deciziile de impunere și a deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii sunt singurele acte administrative susceptibile de a fi atacate pe calea contestației administrative, acestea sunt acte de creanță împotriva cărora se poate formula contestația administrativă, potrivit dispozițiilor art.205 alin.1 din Codul de Procedură Fiscală, iar raportul de inspecție fiscală este un act premergător, care stă la baza emiterii titlurilor de creanță prin care se stabilesc și se individualizează creanța fiscală, adică deciziile de impunere și de stabilire a obligațiilor de plată accesorii.

Instanța apreciază că și raportul de inspecție fiscală poate fi contestat pe calea contestației administrativ-fiscale prevăzută de art.205 alin.1 Cod Proc. Civilă, pentru că aceste prevederi nu individualizează actele administrativ fiscale împotriva cărora se poate formula contestația, nu le enumeră și nu le limitează, mai mult aceste prevederi lasă deschisă posibilitatea contestării unor asemenea acte menționând: „1) Împotriva titlului de creanță, precum și împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestație potrivit legii.

Aprecierea prezentei instanțe este că în formularea „alte acte administrative fiscale” poate fi încadrat și raportul inspecției fiscale, astfel cum este definit de art. 109 Cod Proc. Civ cu atât mai mult cu cât pe baza acestui act sunt emise deciziile de impunere și de stabilire a obligațiilor de plată accesorii, iar contestatoarea a criticat măsura luată de organul de control de stabilire în sarcina sa a acelor sume, intenția acesteia fiind în mod clar aceea de a contesta baza de impunere și deci, toate actele prin care s-au stabilit în sarcina sa obligațiile de plată, deci cu atât mai mult raportul de inspecție fiscală.

În consecință, apreciind că prevederile legale referitoare la exercitarea căii de atac administrativ-fiscale permit contestarea și a raportului de inspecție fiscală nr. [REDACTED] /31.08.2006 instanța apreciază respingerea contestației împotriva acestui raport ca fiind greșită, în sens formal, în condițiile în care contestația împotriva deciziilor de impunere și a obligațiilor accesorii rămâne respinsă, sens în care va admite acțiunea sub acest aspect și va anula în parte Decizia nr. 153/2008, în ceea ce privește respingerea ca inadmisibilă a contestației împotriva raportului de inspecție fiscală obligând pârâta DGFPMB să soluționeze contestația împotriva acestui act

PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:

Admite în parte acțiunea formulată de reclamanta [REDACTED], cu domiciliul ales în [REDACTED] nr. [REDACTED] jud. [REDACTED] în contradictoriu cu pârâtele DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE A MUNICIPIULUI BUCUREȘTI, cu sediul în București, sector 2, str. Prof. Dr. Dimitrie Gerota, nr. 13 și ADMINISTRAȚIA FINANTELOR PUBLICE A SECTORULUI 3 BUCUREȘTI, cu sediul în București, sector 3, str. Lucrețiu Pătrășcanu, nr. 10.

Anulează în parte Decizia nr. 153/2008, în ceea ce privește respingerea ca inadmisibilă a contestației împotriva raportului de inspecție fiscală și obligă pârâta DGFPMB să soluționeze contestația împotriva acestui act.

Mentține celelalte dispoziții ale Deciziei nr. 153/2008.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, azi, 01.04.2009.

GREFIER
Popa Ioana